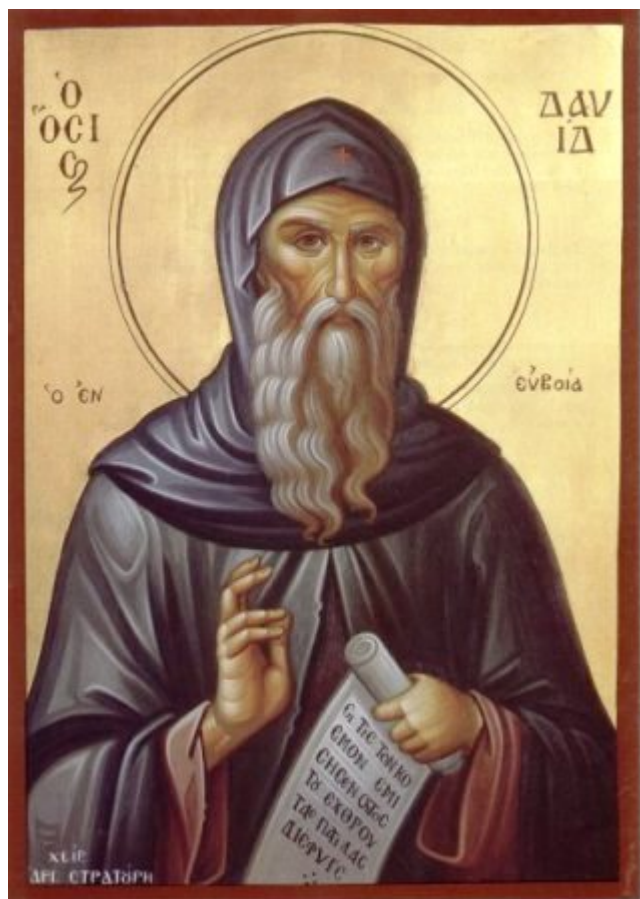

Όσιος Δαβίδ ο Γέρων, ο εν Ευβοία (16ος αι.)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Καταγόταν από το χωριό Γαρδινίτσα Λοκρίδος και ήταν υἱός ιερέως. Τρίχρονος ακόμη της του Τιμίου Προδρόμου «επισκοπής και εμφανείας έτυχε, παραδόξως αυτώ οφθέντι και οδηγήσαντι τούτον εν τω ιδίω ιερώ σήκω». Από τότε «ανήγετο εν φόβω Κυρίου, ταίς θείαις μελέταις τρεφόμενος». Μόλις δεκαπέντε ετών φορά το μοναχικό σχήμα, από τον μετέπειτα μητροπολίτη Ναυπάκτου Ακάκιο.

Κατόπιν ήλθε «εις τον λιμένα της αρετής», το Άγιον Όρος, στη μονή της Μεγίστης Λαύρας, όπου «πάν είδος ταμειυσάμενος ενάρετου επιδόσεως», επέστρεψε στη μονή πού ρασοφόρεσε. Συνέχισε τον αγώνα του «αδιακρίτω υπακοή και πλούτω βαθείας φρονήσεως, ή παιδιόθεν συνήκμασεν, εξού και το επώνυμον του Γέροντος είληφε».

Για τον πλούτο των αρετών του χειροτονήθηκε Ιερεύς και έγινε ηγούμενος της μονής της Παναγίας της Βαρνάκοβας, πού είναι κοντά στη Ναύπακτο. Αρνήθηκε επίμονα να χειροτονηθεί αρχιερεύς, παρά την αξιωσύνη του. Όταν λειτουργούσε, ήταν περικυκλωμένος από θείο φως και στεκόταν ψηλά από τη γή.

Ασκήθηκε στο όρος Στείριο και κατέληξε στην πλησίον της Λίμνης Ευβοίας ορεινή περιοχή, όπου συνέστησε τη μονή της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος. Συγκέντρωσε πολλούς φίλους της αρετής ως μαθητές, «της φήμης αυτού πανταχού εξεληλυθυίας». Έκανε πολλές ελεημοσύνες, περιόδευε διάφορες μητροπόλεις και με την ευλογία των αρχιερέων κήρυττε τον λόγο του Θεού στα διψασμένα πλήθη του υπόδουλου Γένους.

Τέλος, «πλείστα θαύματα κατεργασάμενος, και πολλούς οδηγήσας προς σωτηρίαν, και μέγας φανείς εν λόγω και έργω, και προειπών την προς Χριστόν ανάλυσιν, εκοιμήθη τον Οσίοις πρέποντα ύπνον». Οι τελευταίοι λόγοι του προς τους μαθητές

του ήταν: «Ιδού, αδελφοί, ο Δεσπότης Χριστός ήλθεν».

Τα τίμια λείψανα του θαυματουργού οσίου Δαβίδ φυλάγονται στη μονή του, καθώς και προσωπικά του αντικείμενα. Τον βίο του έγραψε ο μαθητής του Χριστόφορος. Ο βίος και η ακολουθία του εξοδόθησαν αρκετές φορές. Ακολουθίες νεώτερες συνέθεσαν ο μοναχός Γεράσιμος Μικραγιαννανίτης και ο Χαραλάμπης Μ. Μπούσιας.

Η μνήμη του τιμάται την 1η Νοεμβρίου.

πηγή: Μοναχού Μωϋσέως Αγιορείτου, Άγιοι Αγίου Όρους, Εκδόσεις Μυγδονία, Θεσσαλονίκη, 2007